

'Ασ'Όλα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΩΝ

Μετ' Ιδιαίτερον τεύχος ΠΑΙΔΙΚΟΥ,
Εκδιδομένην εβδομαδιαίως.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1910

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 40 ΤΕΥΧΩΝ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 60
, τὸ ἑξωτερικὸν > > > Φρ. 20

Δι' ἔγγραφαί προπληρώνονται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ = ΓΡΟΣΙΑ

ΜΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΗΜΟΙΟΥΣΙΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΑΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΑ ΔΩΔΕΚΑ ΑΔΕΛΦΙΑ

ΜΙΑΝ φοράν, εἰς τὸν παλαιὸν καιρὸν, ἔζησεν ἕνας βασιλεὺς καὶ μία βασίλισσα. Αὐτοὶ εἶχον δώδεκα παιδιά, ὅλα ἀγόρια.

Εἰς τὴν πόλιν, ποῦ ἔμεναν, ἦτο καὶ εἰς φοβερός, κακὸς καὶ ἀγριὸς μάγος, ὁ ὁποῖος εἶπεν εἰς τὴν βασίλισσαν:

— Ἄν τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον θὰ γεννηθῇ ὑστερον ἀπὸ τὰ δώδεκα ἀγόρια, εἶναι κορίτσι, τὰ δώδεκα παιδιά σου θὰ γίνοντο ἰδικοὶ μου δοῦλοι.

Ἡ βασίλισσα, δταν ἤκουσεν αὐτὰ τὰ φοβερὰ λόγια, ἐστενοχωρήθη καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Τὸ μικρότερον παιδί τῆς βασίλισσας, τὸ ὁποῖον ἔκείνη ἀγαποῦσε πολὺ καὶ ἦτο πάντα κοντὰ τῆς, δταν τὴν εἶδε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ λυπῆται, τὴν ἠρώτησε:

— Μητέρα, διατί εἶσαι λυπημένη, διατί κλαῖς;

Μὰ ἡ μητέρα δὲν εἶπε τίποτε· δὲν ἤθελε νὰ πικράνῃ τὴν καρδίαν τοῦ παιδιοῦ τῆς.

Ἐκεῖνο ὁμοῦς μὲ ἐπιμονὴν ἐπανελάμβανε:

— Πές μου, μητερούλα μου, γιατί λυπεῖσαι; Ἰσως ἐγὼ σὲ κάμω νὰ χαρῆς.

Τότε ἡ μητέρα ἀπήντησε:

— Παιδί μου, ὁ ἀγριὸς μάγος, ποῦ ζῆ ἐδῶ εἰς τὴν πόλιν μας, μοῦ εἶπεν, ὅτι, ἂν γεννηθῇ ἕνα κορίτσι ὡς ἀδελφάκι σου, σεῖς ὅλοι, τὰ δώδεκα παιδιά μου, θὰ γίνετε δοῦλοι τοῦ μάγου.

— Μὴ φοβῆσαι, μητέρα, ἀπήντησε τὸ παιδί· ἐγὼ καὶ τὰ ἄλλα ἀδελφία μου θὰ φύγωμεν πολὺ ἔνωρὸς καὶ δὲν θὰ προσφύσῃ ὁ μάγος νὰ μᾶς πιάσῃ, ἂν γεννηθῇ μία ἀδελφούλα σὲ μᾶς.

Τότε καὶ τὰ δώδεκα ἀδελφία ἔφυγαν εἰς ἕνα βουνόν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο τὸ παλάτι, καὶ ἐκεῖ ἔζησαν, ἐπαρμέναν δὲ ἕνα

σημαῖον: ἂν ἐγεννᾶτο κορίτσι, θὰ ἔβαζαν εἰς τὸ παλάτι κόκκινη σημαία· ἂν ἐγεννᾶτο ἀγόρι, θὰ ἔβαζαν ἄσπρη.

Ὑστερα ἀπὸ ὄλιγο εἶδαν μίαν κόκκινη σημαία στὸ παλάτι τοῦ πατέρα των· ἐνόησαν, ὅτι ἐγεννήθη κορίτσι καὶ δι' αὐτὸ ἀπεφάσισαν νὰ μὴ γυρίσουν εἰς τὴν πόλιν, διὰ νὰ μὴ πέσουν στὰ νύχια τοῦ μάγου.

Ἐτεῖ ἔζησαν στὸ δάσος· ἔκαμαν ἑαί μίαν καλύβην καὶ ἐπερνοῦσαν ἀγαπημένα. Ἡ μικρὰ ἀδελφούλα των μὲ τὰ χρόνια ἐμεγάλωσεν ἀρκετὰ, ἔβλεπε, πῶς ἡ μητέρα τῆς καὶ ὁ πατέρας τῆς ἦσαν πάντα στενοχωρημένοι, μὰ δὲν εἴμποροῦσε νὰ καταλάβῃ τὴν ἀφορμὴν.

Μίαν ἡμέραν εἶδε νὰ ἀπλώνουν ἢ πλύστρος τοῦ παλατιοῦ δώδεκα ὑποκάμισα, τὸ ἕνα πειὸ μεγαλειότερον ἀπὸ τὸ ἄλλο.

— Γιὰ ποῖον εἶναι, μητέρα, αὐτὰ τὰ ὑποκάμισα; ἠρώτησε μὲ ἐνδιαφέρον ἡ μικρὰ.

— Κόρη μου, ἀπήντησε τότε ἡ μητέρα, ἔχεις δώδεκα ἀδελφοὺς, οἱ ὁποῖοι ζοῦν μακρὰν, εἰς τὸ δάσος, διότι φοβοῦνται τὴν τιμωρίαν τοῦ μάγου.

Καὶ ἡ μητέρα διηγῆθη εἰς τὴν κόρην τῆς τί συνέβη.

Ἡ καλὴ ὁμοῦς ἀδελφή, ποῦ ἀγαποῦσε τὰ ἀδελφία τῆς, ἂν καὶ δὲν τὰ ἐγνώριζεν, ἔπηρε τὰ δώδεκα ὑποκάμισα, ἔπηρε καὶ μερικὰ ἄλλα δῶρα καὶ ἔφυγε, διὰ νὰ τὰ εὔρῃ.

Ἐπεριπάτησε πολὺ. Τέλος, ἔφθασε σὲ μίαν καλύβην καὶ εὔρεν ἐκεῖ ἕνα νέον.

Ἦτο ὁ μικρότερος ἀδελφός τῆς· οἱ ἄλλοι ἔλειπαν εἰς τὸ κυνῆγι.

— Τί θέλεις ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ νέος τὴν μικρὰν κόρην. Φύγε, διότι ἐγὼ καὶ τὰ ἀδελφία μου ἔβαλαμεν ὄρκον νὰ σκοτώσωμεν τὴν πρώτην κόρην, ποῦ θὰ ἴδομε, διότι ἐξ αἰτίας ἐνὸς κοριτικοῦ ὑποφέρομεν τώρα.

— Τὸ κορίτσι ἐκεῖνο εἶμαι ἐγὼ, ἀπήντησεν ἡ μικρὰ. Ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀδελφή σου, ποῦ σὰς ἀγαπῶ καὶ ἀπὸ τὴν ἀγάπην μου ἦλθα νὰ σὰς εὔρω.

Ὅταν ἐπέστρεψαν εἰς τὸ καλύβι τὰ ἄλλα ἔνδεκα ἀδελφία, ἀνεγνώρισαν τὴν μικρὰν τους ἀδελφὴν ἀπὸ τὰ ὑποκάμισα, ποῦ τοὺς ἔφερε καὶ ἀπὸ δσα τοὺς εἶπεν. Ὅχι, λοιπόν, δὲν τὴν ἐσκότωσαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγαποῦσαν πολὺ.

Ἡ μικρὰ κόρη ἔμεινε μαζὶ μὲ τ' ἀδελφία τῆς καὶ τὰ ἐπεριποιεῖτο.

Μίαν ἡμέραν εἶδεν εἰς τὸν κῆπον δώδεκα ὄφραϊους κρῖνους. Ὅταν τοὺς εἶδεν, ἐσκέφθη:

— Τί ὄφραϊοι κρῖνοι! εἶναι καὶ δώδεκα, θὰ τοὺς κόψω καὶ θὰ τοὺς κάμω δῶρον εἰς τὰ ἀδελφία μου.

Τοὺς ἔκοψε, λοιπόν, καὶ τοὺς ἔδωκε τὸ βράδυ εἰς τοὺς ἀδελφοὺς τῆς. Ἄλλὰ τί κακὸ ἔγινε τότε!

Τὰ δώδεκα ἀδελφία τῆς ἔγιναν ὁμοῦς ἀγριοὶ κόρακες, τὸ καλύβι καὶ ὁ κῆπος ἔχθησαν ἀπὸ τὴ μέση καὶ ἐκεῖνη ἔμεινε κατὰμονη.

Τότε ἡ μικρὰ κόρη ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ φωνάζῃ.

Ἐξάρνα, παρουσιάζεται εἰς αὐτὴν μιά γηρὰ.

— Τί ἔκαμες, κόρη μου; τῆς εἶπεν. Ἐκοψες αὐτοὺς τοὺς δώδεκα κρῖνους, ποῦ ἦταν τ' ἀδελφία σου, καὶ ἔτσι ἐκεῖνοι ἔγιναν κοράκια.

— Καὶ πῶς, ἀφ' ἃ γε, θὰ ἠμπορέσω νὰ τοὺς κάμω καλὸ; πῶς θὰ κατορθώσω νὰ τοὺς κάμω ἀνθρώπους;

— Κόρη μου, εἶναι πολὺ δύσκολο αὐτό, ἀλλὰ γίνεται, ἂν θελήσῃς. Πρέπει νὰ μείνῃς ἔξ ἡμέρας χωρὶς νὰ μιλήσῃς καὶ χωρὶς νὰ γελάσῃς.

— Ἀφοῦ πρόκειται νὰ γίνῃ καλὸ εἰς τὰ ἀδελφία μου, θὰ τὸ κάμω.

Ἡ γηρὰ, ἀφοῦ εἶπεν ἐκεῖνα τὰ λόγια, ἐχάθηκεν ἀπὸ τὴ μέση.

Τότε ἡ κόρη, ποῦ ἀγαποῦσε πολὺ τοὺς ἀδελφοὺς τῆς καὶ ἐλυπεῖτο διὰ τὸ κακὸ, ποῦ τοὺς ἔκαμεν, ἀνέβηκεν εἰς ἕνα δένδρον καὶ ἐκάθητο ἐκεῖ, καὶ ἔζησε χωρὶς νὰ μιλήῃ καὶ χωρὶς νὰ γελά.

Ἐπέρασαν μερικὰ χρόνια, ὅπου εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα ἦλθε νὰ κυνηγήσῃ ἕνας βασιλεὺς. Ἐπέρασε κοντὰ ἀπὸ τὸ δένδρον, ὅπου ἐκάθητο ἡ κόρη. Ὁ σκύλος τοῦ βασιλέως ἐστάθη, καὶ ὁ βασιλεὺς τὴν εἶδε, τὴν ἐλυπήθη, τὴν ἔπηρε εἰς τὸ παλάτι του καὶ τὴν ἔκαμε βασίλισσαν.

Μὰ ἡ βασίλισσα αὐτὴ οὔτε μιλοῦσεν, οὔτε γελοῦσε.

Ἡ μητέρα τοῦ βασιλέως ἐθύμωσε τὸ πείσμα αὐτὸ τῆς κόρης καὶ εἶπε συχνὰ εἰς τὸ παιδί τῆς:

— Αὐτὴ ἡ κόρη δὲν εἶναι καλὴ· ἀφοῦ οὔτε μιλεῖ οὔτε γελά, θὰ εἶπῃ, ὅτι δὲν ἔχει καθαρὰν συνείδησιν.

Ὁ βασιλεὺς προσπαθῆσε νὰ τὴν κόρην νὰ μιλήσῃ καὶ νὰ γελάσῃ, μὰ δὲν τὸ κατορθώσασε. Τότε ἐθύμωσε καὶ αὐτός, τὴν ἐδίκασε καὶ τὴν κατέδικασε νὰ ἀποθάνῃ ἔκτανω εἰς τὴν φωτιά.

Τὴν ἔφεραν τότε μακρὰν τὴν σιωπηλὴν κόρην, ἀνοψαν οἱ ἀνθρώποι τοῦ βασιλέως φωτιά καὶ ἔβαλαν τὴν κόρην ἐκτανῶ.

Ἡ κόρη ὁμοῦς ἔξακολουθοῦσε νὰ μὴ γελά καὶ νὰ μὴν ὁμιλή.

Θὰ ἔκαίετο.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ἀκριβῶς ἐτελείωνεν τὰ ἔξ χρόνια, ποῦ εἶπεν ἡ γηρὰ μάγισσα, καὶ εὐθὺς, δώδεκα μεγάλα κοράκια καταβαίνουν ἀπὸ τὸν οὐρανόν, φθάνουν εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἦτο ἡ ἀδελφὴ των καὶ ἡ φωτιά. Ἐκεῖ ὁμοῦς ἔγιναν ἀνθρώποι. Ἡ κόρη ἀνεγνώρισε τότε τοὺς ἀδελφοὺς τῆς, οἱ ὁποῖοι εὐθὺς ἔσβησαν τὴν φωτιά, κατέβησαν τὴν ἀδελφὴν τους, παρουσιάσθησαν εἰς τὸν βασιλέα τοῦ τόπου καὶ τοῦ εἶπαν, ὅτι ἡ ἀδελφὴ των ἀπὸ ἀγάπην ἀδελφικὴν ἔμεινε ἔξ ἡμέρας χωρὶς νὰ μιλήῃ καὶ χωρὶς νὰ γελά, διὰ νὰ τοὺς σώσῃ.

Τότε ὁ βασιλεὺς ἐθαύμασε τὴν καρδίαν τῆς ἀδελφῆς ἐκεῖνης, ἀγάπησε τὰ ἀδελφία τῆς, καὶ ἔζησαν ὅλοι μαζὶ μὲ χαρὰ, μὲ γέλια καὶ μ' εὐτυχία.

(Grimm)

ΤΙΜΟΙ ΛΕΙΒΑΝΟΙ

‘Η στάσις τοῦ Δόνιφαν καὶ τῶν φίλων του τὸν ἀνησύχει κάπως ἐν τούτοις, ἦτο ἀποφασισμένος νὰ ἀντισταθῇ ἀπολύτως εἰς κάθε πρᾶξιν, ἢ ὁποῖα θὰ τοῦ ἐφαίνετο, ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ ἐχῇ θλιθεράς συνεπαίτας. Ἐπειτα ἐσκέπτετο τὸν ἀδελφόν του Ἰάκωβον, τοῦ ὁποῖου ἡ διάθεσις τὸν ἀνησύχει πολὺ τοῦ ἐφαίνετο, ὅτι τὸ παιδί ἐκεῖνο κάτι τοῦ ἐκρυπτε, κάποιο σφάλμα, τὸ ὁποῖον εἶχε κάμει προτοῦ ἀναχωρήσουν, καὶ ἐσκέπτετο νὰ τὸν ἐξαναγκάσῃ νὰ τὸ ὁμολογήσῃ.

Ἐπὶ μίαν ὥραν ὁ Μπριάν ἀνεπαύθη καὶ ἐσκέπτετο. Ὅταν εἶδεν ὅμως, ὅτι εἶχε ξεκουρασθῇ καὶ αἱ δυνάμεις του τοῦ ἐπέτρεπον νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του, ἀσχημάτῃ καὶ ἤρχισε νὰ ὑπερπηδᾷ τοὺς βράχους.

Ἡ ἀνάβασις ἦτο φοβερὰ δύσκολος· ἐπρεπε νὰ ἀναρριχηθῇ ἐπάνω εἰς τοὺς βράχους, τοὺς ὁποῖους μάλιστα πολλάκις δὲν ἐφθάνεν ὁ νέος. Ἄλλ’ ὁ Μπριάν εἶχε σῶμα γυμνασμον καὶ ἡ θέλησις τὸν ἐδυνάμωνε περισσότερο ἀκόμη.

Τέλος, ἐφθασεν εἰς τὴν κορυφήν. Ἐκεῖ, μὲ τὸ τηλεσκόπιον εἰς τὰ μάτια, ἐστράφη πρὸς τὰ ἀνατολικά.

Ἡ χώρα ἐκεῖνη ἦτο ἐπίπεδος· ἐπ’ ὅσον εἰμποροῦσε κάνει νὰ ἴδῃ, τὸ ἀκρωτήριον ἦτο τὸ μεγαλειότερον ὄψωμα. Εἰς ἀπόστασιν τινα τὸ ἔδαφος ἦτο κάπως ἀνώμαλον, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἠλλάσσει διόλου τὴν κατάστασιν του, μακρύτερα δὲ ἀκόμη, δάση πυκνὰ ἠπλώνον τὸ πρᾶσινον φύλλωμά των.

Μὲ ἄλλους λόγους, ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ ἴδῃ ὁ Μπριάν, ἦτο μία ἐπίπεδος ἐπιφάνεια, ἢ ὁποῖα ἐφθανε μέχρι τοῦ ὀρίζοντος καὶ τῆς ὁποῖας ἡ ἀπόστασις ἐφθανε τὰ δέκα μίλια.

Ἐξ αὐτοῦ ὅμως δὲν ἦτο δυνατόν νὰ φανῇ, ἂν, μετὰ τὴν ἀπόστασιν ἐκεῖνην, ἡ θάλασσα περιέβαλλε τὴν γῆν εἰς τὸ μέρος αὐτό, καὶ συνεπῶς, εἰς νὰ μάθουν τὰ παιδιά, ἂν τοῦτο ἦτο ἠπειρος ἢ νῆσος, ὅφειλον νὰ διοργανώσουν μίαν μακρύτεραν ἐκδρομὴν πρὸς δυσμὰς.

Πρὸς βορρᾶν ὁ Μπριάν δὲν διέκρινε ποσῶς τὴν ἄκραν τοῦ ἔδαφους, διότι εἰς ἀπόστασιν ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ μιλίων ἐξεταίνεται ἐν ἄλλο ἀκρωτήριον.

Ὁ Μπριάν εἶχε στρέφει προσεκτικὰ τὸ τηλεσκόπιόν του εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος. Καὶ μία ἐπιμονὸς σκέψις τὸν ἐβασάνιζεν: ἦτο νῆσος ἢ ἠπειρος; Ὅ! αὐτὸ δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ εἰπῇ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἂν ἡ χώρα ἐκεῖνη ἦτο νῆσος, αὕτη εἶχεν ἐξάπαντος μεγάλην ἔκτασιν. Ἴδου τί εἰμποροῦσε μόνον νὰ εἰπῇ.

Ἐστράφη τότε πρὸς δυσμὰς. Ἡ θάλασσα εἰλαίπεν ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, ὁ ὁποῖος ἐκλινε πρὸς τὸν ὀρίζοντα.

Αἰφνίς, ὁ Μπριάν ἔφερε τὸ τηλεσκόπιον

εἰς τὰ μάτια του καὶ τὸ διηύθυνεν εἰς τὸ ἀνοιχτὸν πέλαγος.

— Πλοῖα! ἐφώναξε, πλοῖα, ποῦ περνοῦν! Πραγματικῶς, τρία μαθρα σημεῖα ἐφάνησαν ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, εἰς ἀπόστασιν δεκαπέντε τοῦλάχιστον μιλίων. Ὅποια συγκίνησις κατέλαβε τότε τὸν Μπριάν! Ἄρά γε, μήπως ἦτο θόμα ὀφθαλμαπάτης ἢ πραγματικῶς ἐβλεπε πλοῖα εἰς τὸν ὀρίζοντα; Τότε κατεβίβασε τὸ τηλεσκόπιον, ἐκαθάρισε τοὺς φακούς του καὶ τοὺς ἐστρεψε πάλιν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Εἶδε πάλιν τρία σημεῖα, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο νὰ ἦσαν πλοῖα καὶ τῶν ὁποῖων μόνον τὸ σκάφος ἐφαίνετο. Δὲν εἰμποροῦσεν ὅμως νὰ διακρίνῃ οὔτε τὰ κατάρτια των οὔτε τὸν καπνὸν των, ἂν ἦσαν ἀτμόπλοια.

Εὐθὺς ἤλθεν ἡ σκέψις εἰς τὸν Μπριάν, ὅτι, ἂν πραγματικῶς ἦσαν πλοῖα, θὰ εὐρίσκοντο εἰς τόσῃν μεγάλην ἀπόστασιν, ὥστε τὰ σημεῖα, τὰ ὁποῖα θὰ ἔκαμνε, δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ τὰ ἴδῃν τὰ πλοῖα. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο πολὺ πιθανὸν οἱ σύντροφοί του νὰ μὴ εἶδαν τὰ πλοῖα ἐκεῖνα, θὰ ἦτο προτιμώτερον νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ Σλοῦγκι καὶ ἐκεῖ νὰ ἀνάψῃ μίαν μεγάλην φωτιὰν ἐπάνω εἰς τὴν ἀκτῆν.

— Καὶ τοῦτο μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου...

Ἐνθ’ ἔκαμνε τὴν σκέψιν αὐτὴν ὁ Μπριάν, δὲν ἔπαυε νὰ παρατηρῇ τὰ τρία ἐκεῖνα σημεῖα. Ἄλλ’ ὁποῖα ἦτο ἡ θλιψίς του, ὅταν εἶδεν, ὅτι αὐτὰ δὲν ἐμνοῦντο διόλου!

Ἐξηκολούθει νὰ τὰ παρατηρῇ καὶ μετὰ τινα λεπτὰ ἀνταλήφθη, ὅτι ἦσαν τρεῖς μικραὶ νησίδες, κοντὰ ἀπὸ τὰς ὁποῖας, βέβαια, τὸ πλοῖόν των θὰ ἐπέρασε τὴν νύκτα, κατὰ τὴν φοβεράν τρικυμίαν.

Ἡ ἀπελπισία του ἦτο μεγάλη.

Ἦτο δύο μετὰ μεσημέριαν, ὅτε ἡ θάλασσα ἤρχισε νὰ ἀποσύρεται ἀπὸ τοὺς βράχους τοῦ ἀκρωτηρίου· ὁ Μπριάν ἐσυλλογίσθη τότε, ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Σλοῦγκι καὶ δι’ αὐτὸ ἤρχισε νὰ προετοιμάζεται διὰ τὴν κατάστασιν.

Ἐν τούτοις, ἠθέλησε μίαν φοράν ἀκόμη νὰ ἐξετάσῃ τὸν ὀρίζοντα πρὸς ἀνατολάς. Ἴσως, τώρα, ποῦ ὁ ἡλῖος εἶχε κλίνει περισσότερο, θὰ διέκρινε καὶ κάποιο ἄλλο σημεῖον εἰς τὸ ἔδαφος, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε κατορθώσει γὰ ἴδῃ κατ’ ἀρχάς.

Ὅντως, διέκρινε τώρα εἰς τὸ τελευταῖον ἄκρον, ὅπου ἠδύνατο νὰ ἴδῃ, μίαν γαλανθὴν γραμμὴν, ἢ ὁποῖα ἐξεταίνεται ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον, εἰς ἀπόστασιν πολλῶν μιλίων.

— Τί νὰ εἶναι αὐτό; ἐσκέφθη μὲ ἀπορίαν.

Ἐπειτα παρετήρησεν ἀκόμη περισσότερο προσεκτικὰ.

— Εἶναι θάλασσα! ναί, εἶναι θάλασσα! Καί, παρ’ ὀλίγον, τὸ τηλεσκόπιον νὰ τοῦ πέσῃ ἀπὸ τὰ χέρια.

Ἀφοῦ ἡ θάλασσα ἐξεταίνεται πρὸς ἀνατολάς, δὲν ἔμεινε πλέον κάμμία ἀμφιβολία. Τὸ Σλοῦγκι δὲν ἐξώκειλαν ἐπάνω εἰς ἠπειρον, ἀλλὰ εἰς νῆσον, μίαν νῆσον ἀπομεινωμένην μέσα εἰς τὰς ἀπεράντους ἐκτάσεις τοῦ ἠερηνικοῦ, μίαν νῆσον, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἴδῃν...

Καὶ τότε, εἰς μίαν στιγμήν, ὅλοι οἱ κίνδυνοι ἐπέρασαν ταχύτατα ἀπὸ τὴν φαντασίαν τοῦ παιδιοῦ. Ἡ καρδιά τοῦ νέου ἔσφιζεν ἀπὸ

λύπην εἰς τέτοιον βαθμὸν, ὥστε δὲν τὴν ἠσθάνετο νὰ κτυπᾷ... Ἀλλὰ ἤρχισε νὰ καταβάλλῃ ἰδιαιτέραν προσπάθειαν καὶ νὰ καταπολεμῇ τὴν ψυχικὴν του στενοχωρίαν, διότι ἐνόησεν, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἀφεθῇ εἰς τὴν λύπην ἐκεῖνην, ὅσονδήποτε φοβερόν καὶ ἂν τοῦ ἐφαίνετο τὸ μέλλον.

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὄρας, ὁ Μπριάν εἶχε καταβῆ εἰς τὴν παραλίαν καὶ ἠκολούθησε τὸν ἴδιον δρόμον, τὸν ὁποῖον εἶχε διατρέξει τὸ πρωτὸν. Τέλος, εἰς τὰς πέντε, ἐφθασεν εἰς τὸ Σλοῦγκι, ὅπου οἱ σύντροφοί του τὸν ἐπερίμεναν μὲ πολλὴν ἀγωνίαν.

Τὸ ἴδιον βράδυ, ὁ Μπριάν, μετὰ τὸ γεῦμα, εἶπεν εἰς τοὺς μεγάλους συντρόφους του τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκδρομῆς του. Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο συνοψίζετο ὡς ἑξῆς: Πρὸς τὴν ἀνατολικὴν διεύθυνσιν, καὶ πέραν τῆς ζώνης τοῦ δάσους, εἶδε πολὺ καθαρὰ μίαν γραμμὴν ὕδατος, ἢ ὁποῖα διηυθύνετο ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον. Ὅστε ἐφαίνετο πλέον βέβαιον, ὅτι τὸ Σλοῦγκι ἐναυάγησεν ἐπάνω εἰς μίαν νῆσον.

Κατ’ ἀρχάς ὁ Γόρδων καὶ οἱ ἄλλοι ἤκουσαν μὲ μεγάλην ταραχὴν αὐτὴν τὴν πληροφορίαν. Πῶς; ἦσαν, λοιπόν, πεσμένοι ἐπάνω εἰς νῆσον καὶ δὲν ὕπηρχε κάμμία ἐλπίς, διὰ νὰ ἐβγουν ἀπ’ ἐκεῖ! Ὅστε τὸ σχέδιόν των νὰ ζητήσουν καὶ νὰ εὗρουν πρὸς ἀνατολάς τὸν δρόμον πρὸς κατοικημένα μέρη, ἐπρεπε νὰ τὸ ἀφήσουν! Θὰ ἐπεριορίζοντο μόνον εἰς τὸ νὰ περιμένουν τὸ πέρασμα κάθενός πλοῖου, τὸ ὁποῖον νὰ περάσῃ τόσον κοντὰ, ὥστε νὰ εἰμπορέσουν νὰ τὸ ἴδῃν καὶ νὰ τὸ εἰδοποιήσουν. Ἦτο, λοιπόν, ἀληθές, ὅτι ἐδῶ περιορίζετο κάθε ἐλπίς των;

— Ἀλλὰ μήπως ὁ Μπριάν ἠπατήθη; παρετήρησεν ὁ Δόνιφαν.

— Μήπως, ἀληθινὰ, Μπριάν, ἀνόμισες τὰ σύννεφα ὡς θάλασσαν; ἠρώτησεν ὁ Κρός.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ νέος· εἶμαι βέβαιος, ὅτι δὲν ἔκαμα λάθος. Ἐκεῖνο, ποῦ εἶδα, καὶ πολὺ καθαρὰ μάλιστα, ἦτο μία γραμμὴ νεροῦ, ἢ ὁποῖα περικυκλώνει τὴν ἔκτασιν.

— Καὶ πόσον ἀπέχει ἡ θάλασσα αὕτη; ἠρώτησεν ὁ Βίλκοξ.

— Περίπου ἑξ μίλια ἀπὸ τὸ ἀκρωτήριον.

— Καὶ πέραν ἀπὸ ἐκεῖ, προσέθεσεν ὁ Βέμπ, δὲν ὑπάρχουν βουνὰ ἢ λόφοι;

— Ὅχι, τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ οὐρανόν.

Ὁ Μπριάν ἐφαίνετο τόσον βέβαιος, ὥστε δὲν θὰ ἦτο λογικόν νὰ ἔχουν τὰ παιδιά κάμμιαν ἀμφιβολίαν ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα αὐτό.

Καὶ ὅμως, ὅπως συνέβαινε πάντοτε, ὁ Δόνιφαν ἐπέμεινε εἰς τὴν ἰδέαν του.

— Ἐγὼ ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ὁ Μπριάν ἀπατάται καὶ ἐπ’ ὅσον ἡμεῖς δὲν ἐξετάσωμεν τὸ μέρος μὲ τὰ μάτια μας...

— Αὐτὸ θὰ τὸ κάμωμεν, ἀπήντησεν ὁ Γόρδων, διότι πρέπει, ἐπὶ τέλους, νὰ ξεύρωμεν ποῦ εὐρισκόμεθα.

— Καὶ προσθέτω, ὅτι δὲν πρέπει νὰ χάσωμεν οὔτε μίαν ἡμέραν, εἶπεν ὁ Βάξτερ, ἂν θέλωμεν νὰ φύγωμεν, προτοῦ μᾶς πιάσουν οἱ κακοὶ καιροί.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΙΣΠΕΡΟΣ

Christlan von Bomhard

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΜΟΥ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ
ὑπὸ τοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου Σελενκίας
κ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ,
διευθυντοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑ

Ποσάκις ψέγεις ἄλλους ἐν ἀπουσίᾳ αὐτῶν δικαίως ἢ ἀδίκως! Καὶ ὅμως ὀργίζεσαι, ὅταν ἀκούης, ὅτι ἄλλοι δὲν εἶναι εὐχαριστημένοι ἀπὸ σοῦ. Οἱ ἄνθρωποι γινώσκουσιν ἀτυχῶς ὅσον ἀθλιοὶ εἶναι καὶ διὰ τοῦτο ὑβρίζουσιν ὁ μὲν τὸν δέ. Πολλάκις ὅμως ὁ ψόγος οὗτος τοῦ ἑνὸς κατὰ τοῦ ἄλλου ὁμοιάζει πρὸς τὸν κρότον τὸν γινόμενον ἐν τῷ μαγειρείῳ, ἐνθα νομίζει τις, ὅτι ὅλα τὰ σκευὴ καὶ τὰ πινάκια ἐρρίφθησαν χαμαὶ καὶ συνετριβήσαν, ἅμα δὲ εἰσέλθῃ, βλέπει τὰ πάντα σῶα εἰς τὰς θέσεις αὐτῶν. Ὅταν οἱ φιλόσοφοι συναντηθῶσι πρὸς ἀλλήλους, εὐρίσκονται σύμφωνοι κατὰ πάντα, σέβονται ἀλλήλους καὶ ἀνέχονται ἀλλήλων.

Ἄλλὰ πόθεν προέρχεται τοῦτο, ὅτι συγχωρεῖ τις δυσκολώτατα τὰ ἑαυτοῦ σφάλματα παρὰ τῷ ἑτέρῳ;

Ἡ τέχνη εἶναι νὰ ἐξαντικμισμένη τις ἑαυτὸν, τουτέστι νὰ γνωρίσῃ ἑαυτὸν ὡς πράγματι εἶναι, αὐτούσιον. Διότι πολλοὶ ἐξητικμισμένισαν ἑαυτούς, ἀλλ' ὁ καθρέπτης, ἐν τῷ ὁποίῳ θεωροῦσιν ἑαυτούς, δὲν εἶναι πιστός, ἀλλὰ τοιοῦτος, ὥστε νὰ βλέπωσιν ἑαυτούς ἐν αὐτῷ μεγαλειτέρους ἢ ὅ,τι εἶναι.

Διηγούνται, ὅτι ὑπάρχει «καθρέπτης τῆς γῆς», ἐν τῷ ὁποίῳ βλέπει τις τὸ μέλλον. Ποῦ ὅμως εὐρίσκεται ὁ «καθρέπτης τῆς γῆς», ἐν ᾧ θὰ ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ τὰ παρόντα, τὰ πραγματικὰ καὶ ὑπάρχοντα;

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἠδύνατο νὰ εἶναι τοιοῦτος, ἀλλ' ὀλίγοι θεωροῦσιν ἐν αὐτῷ.

ΕΥΓΕΝΕΙΑ

Πολλοὶ ἄνθρωποι εἶναι ἀγαθοὶ εὐγενεῖς ὅμως εἶναι ὀλίγοι. Τίς ἡ διαφορὰ; Κατὰ τὴν συνήθη φρασεολογίαν, ἀγαθὸς εἶναι ὁ καλόκαρδος, ὁ ἀπαθὴς τὴν ψυχὴν, ὁ συμπονῶν εἰς τὰς δυστυχίας τῶν ἄλλων, ὁ ἡσυχος, ὁ εἰρηνικός, ὁ συμβιβαστικός, ὁ μὴ προσβάλλων τοὺς ἄλλους, καὶ ἴδια ὁ μεταδοτικός, ὁ χορηγῶν καὶ ὁ γενναιοδωρός. Ὅλοι αὐταὶ αἱ ἰδιότητες εἶναι ἀξιέταινοι· ἀλλὰ μετ' αὐτῶν συνυπάρχει ἡ ἰδέα ἀδυναμίας τινὸς καὶ παθητικότητος, ἥτις οὐδεμίαν κέκτηται ἱκανότητα πρὸς ἀντίστασιν καὶ ἐπιθέσιν.

Τίς ὅμως ὁ εὐγενής; Εἶναι ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου ἡ ἠθικότης δὲν εἶναι ἀπλή τις ἐξίς καὶ φλέγμα, ἀλλ' ἐρείδεται ἐπὶ θανασιᾶς περὶ τοῦ παντὸς θεωρίας καὶ ἐπὶ ἀρχῶν, αἵτινες ἀπορρέουσιν ἐξ ἐκείνης. Ὁ εὐγενετικὸς, ὁ δραστήριος ὑπέρμαχος τοῦ δικαίου καὶ τῆς

ἀληθείας, εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις εἶναι ἱκανὸς πρὸς αὐταπάρνησιν καὶ αὐτοθυσίαν.

Εὐγενής διάθεσις εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἀποτελεσμα ἀληθοῦς μορφώσεως. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἀπόκτησις τῆς ἀρετῆς δὲν προσιδιάζει εἰς ὀρισμένην τάξιν ἀνθρώπων, πρόδηλον, ὅτι εὐγενεῖς φύσεις δύνανται νὰ παρουσιασθῶσι καὶ μεταξὺ ἀμορφῶτων ὡς ἐξαιρέσεις καὶ σπάνια φαινόμενα, ἐνθ' ἑκάστος δικαιούται νὰ ἀπαιτῇ παρὰ τοῦ μεμορφωμένου τὴν εὐγένειαν. Ὅταν δὲν συναντᾷ τις αὐτὴν παρὰ τῷ μεμορφωμένῳ, ἀπόδειξις, ὅτι ἡ μορφωσις αὐτοῦ δὲν εἶναι ἀληθὴς καὶ γνησία, δὲν εἶναι πλήρης καὶ τελεία.

Τὸ κρατεῖν ἑαυτοῦ, εἶναι τὸ θεμέλιον τῆς εὐγενείας. Ὅταν ὑβρίζεται καὶ προσβάλλεται, ὁ μὲν κοινὸς ἄνθρωπος ἐξεγείρεται μανιώδης, ἀλλ' ὁ εὐγενὴς συγκρατεῖται. Ὅταν πρόκηται περὶ κέρδους ἢ περὶ ἡδονῆς, ὁ κοινὸς ἄνθρωπος ἐφορμᾷ, ὁ εὐγενὴς περιφρονεῖ καὶ στρέφει τὰ νῶτα.

ΚΛΗΘΗΣΙ ΗΝ ΜΥΘΟΙΣ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΚΑΚΙΩΝ

Ἡμέραν τινά, κατὰ συμβουλήν τῆς μητρὸς τῶν Ἀργίας, συνήλθον εἰς συνεδρίαν ὄλοι αἱ Κακίαι, διὰ νὰ ἐκλέξωσι βασιλισσαν μεταξὺ τῶν. Ἐρχοῦσαν δὲ νὰ συζητῶσι μετ' ἄλλων καὶ ὀχλοβόην ποία ἐξ αὐτῶν εἶχε μεγαλειτέρον καὶ ἐφύρτερον κράτος ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων.

— Ἐγώ, εἶπεν ἡ Χαρτοπαιξία, ἐξουσιάζω χιλιάδας καὶ μυριάδας ἀνθρώπων.

— Ναί, ἀπήντησεν ἡ Μέθη, ἀλλ' ἐγὼ ἐξουσιάζω περισσοτέρους, παρὰ σὺ.

— Καλέ, τί λέτε; εἶπεν, ἐρχομένη μετ' ἀνάδειαν ἡ Ἀκολασία· ἐγὼ εἶμαι ὁ μεγαλιτέρος καὶ φοβερώτερος τύραννος τῶν ἀνθρώπων.

Μόνη ἡ Ὑπερηφάνεια ἐκάθητο ἀγέρωχος εἰς ἕν ἄκρον, βλέπουσα μετ' ἐπιφρονητικὸν βλέμμα ὄλας αὐτὰς τὰς συζητήσεις.

— Διατί δὲν λαμβάνεις καὶ σὺ μέρος εἰς τοὺς λόγους μας; τῆς εἶπεν ἡ Φιλονεικία.

— Δὲν ἔχω κάμμίαν ἀνάγκην, ἀπήντησεν αὐτὴ ἀλαζονικῶς. Εἶμαι κυρία καὶ βασίλισσα ὄλου τοῦ κόσμου, καὶ δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ὀλίγον ἢ πολὺ νὰ μὴ μετ' ἐδουλεύῃ. Καὶ εἰς σὰς ἀκόμη ἐγὼ εἶμαι βασίλισσα αὐτὴν τὴν στιγμὴν, διότι ἀπὸ ὑπερηφάνειαν καὶ μόνον φιλονεικεῖτε καὶ πιάνεσθε.

— Ἀληθινά, ἔχει δίκαιον! ἀνέκραξαν τότε ὁμοφώνως ὄλοι αἱ Κακίαι καὶ ἀνεκήρυξαν βασιλισσαν μεταξὺ τῶν τὴν Ὑπερηφάνειαν.

Μόνη ἡ Φιλονεικία ἀντιτάσαστο ἀκόμη, ἀλλ' ἐπειδὴ ὄλοι αἱ ἄλλαι ἦσαν σύμφωνα, ἡ μήτηρ αὐτῶν Ἀργία ἐπέβαλε σιωπὴν εἰς αὐτὴν καὶ ἐκήρυξε τελειωμένην πλέον τὴν συζήτησιν.

ΜΕΜΟΡΦΩΤΗΣ

ΤΙ; ΠΩΣ; ΔΙΑΤΙ;

— Τί εἶναι ἡ ζωικὴ ζωὴ;

Ἐνα πουλάκι πηδᾷ μέσα εἰς τὸ κλουβί του, τρέφεται καὶ βγάζει τὴν συνήθη φανίτσα του: ζῆ. Τὸ εὐρίσκετε μίαν ἡμέραν ἀναίσθητον· τότε θὰ εἰπῆτε, ὅτι ἀπέθανεν. Ἡ ζωικὴ, λοιπόν, ζωὴ εἶναι τὸ ἀποτελεσμα διαφόρων ἐκδηλώσεων ἐνεργείας. Αὐτὸ ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὸ φυτὸν, καθὼς καὶ εἰς τὸ ζῷον. Ἄν οἱ κλάδοι καὶ τὰ φύλλα παύσων νὰ μεγαλώνουν καὶ νὰ φυτρώνουν, τότε θὰ ἔχετε ἕνα ξηρὸ δένδρον, ἕνα πεθαμμένο φυτὸν.

Αὐτὴ ἡ κίνησις εἶναι αὐθόρμητος, διότι κάθε τι, ποῦ ζῆ, εὐρίσκει μέσα του τὴν ἀρχὴν τῆς κινήσεώς του, ἡ ὁποία διαφέρει, βέβαια, πολὺ ἀπὸ τὴν πέτραν, ἡ ὁποία, διὰ νὰ κινηθῇ, θέλει μίαν ἐξωτερικὴν δύναμιν, τῆς χειρὸς, παραδείγματος χάριν.

Ἡ κίνησις αὐτὴ ἡ αὐθόρμητος ἐκδηλώνεται εἰς κᾶτι, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖται ἀπὸ ὄργανα, δηλαδή ἀπὸ μέρη, τὰ ὁποῖα ὄλα συντελοῦν εἰς τὴν ἀνάπτυξίν του καὶ εἰς τὴν συντήρησιν, διὰ τῆς ἀφομοιώσεως καὶ τῆς τροφῆς.

Ἡ ζωικὴ, λοιπόν, ζωὴ εἶναι ἡ δράσις ἐνὸς ὄντος ὄργανικῶς, τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖ νὰ τραφῇ, νὰ μεγαλώσῃ, νὰ πολλαπλασιασθῇ καὶ νὰ ἀποθάνῃ, εἴτε διότι τὰ ὄργανά του ἐσταμάτησαν ἐξαίφνης, εἴτε ἀπὸ ἐξίτησιν.

— Διατί ἡ Μεσογείος θάλασσα εἶναι γαλανή, ἐνθ' ἡ θάλασσα τῆς Μάγνης εἶναι πρασίνη;

Εἰς πολλὰς περιπτώσεις τὸ χρῶμα τῆς θαλάσσης ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν οὐρανόν· ὁ οὐρανὸς τῆς Μεσογείου εἶναι συνήθως πολὺ γαλανὸς καὶ ἀνταναικᾷ τὸ χρῶμά του εἰς τὴν θαλάσσιαν νερά. Ὁ οὐρανὸς τῆς Μάγνης εἶναι πρὶν αἰθρικός, μετ' ἀνταναικίας κατρινωπός, αἱ ὁποῖαι ἀνταναικῶνται εἰς τὴν θάλασσαν ἐκείνην, ἡ ὁποία διὰ τοῦτο λαμβάνει χρῶμα πρασίνου δυνατοῦ.

— Διατί εἰς τοὺς πόλους ἡ σκιὰ εἶναι μεγαλιτέρα, παρὰ εἰς τὰ ἄλλα σημεῖα τῆς γῆς;

Εἰμπορεῖ νὰ ἴδῃ κίνεις τὴν σκιάν του ἐπίσης εἰς τὸν ἰσημερινόν, ὅσον καὶ εἰς τοὺς πόλους. Τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς θέσεως τοῦ ἡλίου κατὰ τὴν θέσιν του.

Θὰ ἦτο ἀκριβεστέρη ἡ ἐρώτησις: ποῦ ἡ σκιά εἶναι μικροτέρα; καὶ τότε εἰς ἀπάντησιν θὰ ἐλέγομεν, ὅτι ἡ σκιά εἶναι μικροτέρα εἰς τὸν ἰσημερινόν, διότι ὁ ἥλιος εὐρίσκεται εἰς τὸ ἀνώτερον σημεῖον τοῦ σταθεροῦτος — τὸ ζενίθ — καὶ συνεπῶς αἱ ἀκτίνες του φθάνουν καθέτως εἰς τὴν γῆν.

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ - ΥΓΕΙΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ ΔΙΑ ΤΟ ΣΩΜΑ ΣΑΣ

Παρασκευή.

Άρσις της κνήμης. — Στάσις εὐθεία χεῖρες ἐπὶ τῶν ἰσχίων. Ὑψώσατε ἔμπρὸς τὴν ἀριστερὰν κνήμην τεταμένην, φέρετέ τὴν εἰς θέσιν πλαγίαν ἔπειτα ἀπ' εὐθείας εἰς τὰ ὀπίσθεν. Ἡ κνήμη, ἐφ' ἧς θὰ στηρίζεται τὸ σῶμα, πρέπει νὰ μένη εὐθεία καὶ τὸ σῶμα νὰ διατηρῇ τὴν πλήρη του ἰσορροπίαν. Ἐπαναλάβετε τὸ γύμνασμα διὰ τῆς δεξιᾶς κνήμης (εἰκὼν 39).

39

Πλαγία κλίσις. — Στάσις εὐθεία αἱ χεῖρες ὀπίσθεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Φέρετε τὸν ἀριστερὸν πόδα ἀριστερὰ μὲ τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν πρὸς τὰ ἔξω. Κλίνετε τὸ σῶμα πλαγίως, κάμπτοντες τὴν ἀριστερὰν κνήμην καὶ διατηροῦντες τὴν δεξιὰν τεταμένην. Ἐπαναλάβετε ἔκ δεξιῶν (εἰκὼν 40).

40

Κάμψεις τῶν κάτω ἄκρων. — Στάσις εὐθεία χεῖρες ἐπὶ τῶν ἰσχίων. Ὑψωθῆτε ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν, καταβιβάσατε τὸ σῶμα, κάμπτοντες τὰς κνήμας καὶ ἀπομακρύνοντες τὰ γόνατα. Ὑψωθῆτε, τείνοντες τὰς κνήμας (εἰκὼν 41).

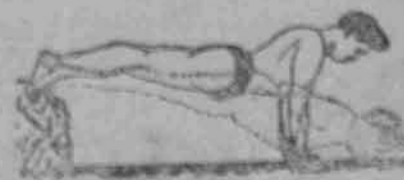
41

Περὶστροφὴ τοῦ θώρακος. — Στάσις εὐθεία οἱ πόδες ἀνοικτοὶ κατὰ 50 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου αἱ χεῖρες εἰς τὰ ἰσχία. Κλίνετε τὸ σῶμα ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ, διαγράφοντες τόξον ἔμπρὸς. Κλίνετε ὀπίσθεν, διαγράφοντες τόξον πρὸς τὰ ὀπίσω. Τὸ αὐτὸ ἐπαναλάβετε ἔξ ἀριστερῶν. Ἡ λεκάνη νὰ μένη ἀκίνητος (εἰκὼν 42).

42

Τάσις καὶ κάμψις τοῦ σώματος. — Τὸ σῶμα παράλληλον πρὸς τὸ ἔδαφος. Αἱ παλάμαι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν ἐπὶ μικροῦ σκαμνίου. Κάμψατε τοὺς βραχίονας τὸ σῶμα τότε θὰ κλίνῃ, ἀλλὰ προσέξατε νὰ μὴ κάμπτεται (εἰκὼν 43).

43

Ο ΓΥΜΝΑΣΤΗΣ

περγᾶ διὰ μέσου ἄλλων κυλίνδρων θερμῶν, οἱ ὅποιοι οὕτως εἰπεῖν ψήνουν τὸ χαρτί καὶ τὸ στερεοποιοῦν.

Ἐτεροὶ κύλινδροι, ἐπίσης θερμοὶ, χρησιμοποιοῦνται, διὰ νὰ δώσουν στιλπνότητα εἰς τὸ χαρτί, τὸ ὁποῖον εἴτε τυλίσσεται εἰς κυλίνδρους εἴτε κόπτεται εἰς φύλλα ἰσομεγέθη.

Ἄλλοι τρόποι καὶ κατασκευαί.

Τὸ χαρτί ὁμοῦ δὲν γίνεται ἀπὸ κουρέλια μόνον. Μερικαὶ ποσότητες αὐτοῦ, συνήθως αἱ κατώτερα ποιότητες, γίνονται ἀπὸ ἄχυρα, χόρτα καὶ πρὸ πάντων ξύλα.

Βεβαίως, ἡ ἐπεξεργασία τοῦ χαρτοῦ τότε διαφέρει εἰς τὰς λεπτομερείας, ἀλλὰ εἰς τὴν βᾶσιν εἶναι ἡ αὐτὴ, διότι ἡ μᾶζα περγᾶ ἀπὸ τὴν ἴδιαν σειρὰν τῶν μηχανημάτων. Ὅσον ὁμοῦς τελειοποιημένα καὶ ἂν εἶναι τὰ μηχανήματα, μὴ νομίζετε, ὅτι ἀκόμη καὶ σήμερον δὲν κατασκευάζεται χαρτὶς μὲ τὰ χεῖρα. Τὸ χαρτί αὐτὸ εἶναι συνήθως τὸ πολυτελεῶς χαρτί καὶ συνεπῶς κοστίζει ἀκριβώτερα.

ΤΟ ΠΙΣΧΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ἀποστολαὶ εἰς τὸ «Ἄπ' Όλα».

Κατάλογος δ'.

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes names like Ιωάννα Φαρμάκου, Αμαλία Σαράφοβλου, Μαρίκα Δ. Δήμαγλου, etc.

Γρ. 248.25

Ἐκ τῶν προηγουμένων καταλόγων Γρ. 1222.50

Ἐκπροχθέντα ἐν ὄψε Γρ. 1470.75

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΕΦΕΥΡΕΣΕΩΝ

Ο ΧΑΡΤΗΣ

Σήμερον τὸ χαρτί κατασκευάζεται ὁμοῦ διόλου μὲ ἄλλον τρόπον καὶ μὲ ἄλλα μέσα, εἶναι δὲ τελειότατον καὶ εὐρίσκεται εἰς πολλὰ εἴδη. Θὰ ἴδῃτε πῶς κατασκευάζεται τὸ χαρτί.

Ἡ κατασκευὴ του.

Τὸ χαρτί, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζομεθα, ὀνομάζεται μηχανικὸς χαρτὶς, διότι κατασκευάζεται μὲ τὰς μηχανάς. Ὅλη αὐτὴ ἡ μεγάλη ἐπεξεργασία του γίνεται μὲ τὸν ἀτμὸν, ὁ ὁποῖος κινεῖ σειρὰν μηχανημάτων, ποῦ λειτουργοῦν τελειότατα.

Εἶναι πολὺ ὄρατον καὶ πολὺ ἐνδιαφέρον νὰ ἴδῃ κανεὶς ἐργοστάσιον χαρτοῦ ὅταν ἐργάζεται.

Τὸ χαρτί γίνεται συνήθως ἀπὸ κουρέλια. Ἀφοῦ μαζενθοῦν τὰ κουρέλια, μεταφέρονται εἰς τὴν ἀποθήκην τοῦ ἐργοστασίου καὶ ἐκεῖ μικροὶ ἐργάται τὰ χωρίζουν εἰς διαφόρους τάξεις, ἀναλόγως τοῦ πράγματος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶναι καμωμένα. Χωριστὰ τὰ λινά, χωριστὰ τὰ μάλλινα, χωριστὰ τὰ μεταξωτά.

Μετὰ τὸ χωρίσμα αὐτὸ, τὸ ὁποῖον γίνεται, βέβαια, μὲ τὰ χεῖρα, τὰ κουρέλια μεταφέρονται εἰς ἓνα ἀτμοκίνητον μηχανήμα, ὅπου καὶ καθαρίζονται. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἀρχίζει ἡ ἐνέργεια τῶν μηχανῶν. Τὰ κουρέλια μέσα εἰς τὸ πρῶτον ἐκεῖνο μηχανήμα καθαρίζονται μὲ τὸν ἀτμὸν καὶ μὲ τὸ νερὸ, ἔπειτα δὲ, καθαρισμένα ὡς εἶναι, λευκαίνονται μὲ νερὸ, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάρχει καυστικὴ σόδα, ἀσβεστός ἢ χλωρίον τῆς ἀσβεστοῦ. Αὐτὸ ἀποταλεῖ τὴν τρίτην ἐπεξεργασίαν τῶν κουρελιῶν.

Ὑστερον αὐτὰ μεταφέρονται εἰς κάποιον ἄλλο μηχανήμα, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐπίσης ἀτμοκίνητον. Ἐκεῖ, μέσα εἰς τὸ μηχανήμα αὐτὸ, τὰ κουρέλια μεταβάλλονται εἰς μᾶζαν ἢ ζύμην, ἡ ὁποία κατ' ἀρχὰς εἶναι χονδρὴ καὶ ἀκατέργαστος, ἔπειτα ὁμοῦ εἰς ἄλλο μηχανήμα ταρᾶσσεται καὶ ἀνακατόνεται καλὰ καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον γίνεται λεπτοτέρα ἡ ζύμη. Τότε ἀκριβῶς γίνεται καὶ τὸ κολλάρισμα τῆς ζύμης αὐτῆς, τὸ ὁποῖον συνήθως γίνεται μὲ ρητίνην.

Ὁ χρωματισμὸς καὶ ἡ λοιπὴ ἐπεξεργασία.

Ἄν θέλωμεν ὁ χαρτὶς μας νὰ γίνῃ χρωματιστός, ὅταν εὐρίσκεται εἰς τὸ τελευταῖον αὐτὸ μηχανήμα, ρίπτωμεν εἰς τὴν ζύμην τὸ χρῶμα, ποῦ θέλωμεν.

Ἐπειτα ἡ μᾶζα αὐτὴ, ἡ ὁποία εἶναι πυκτὴ ὡς γυαῦρον, διὰ μηχανημάτων κυλίεται, διὰ νὰ ἕκαστῇ τὴν ἑλλην ἐπεξεργασίαν.

Περὶ τὸ πρῶτον ἀπὸ ἓνα ξύλινον ὀχετόν, ὅπου ἀφίνει τὰς διαφόρους ἀκαθαρσίας τῆς, ἀφοῦ δὲ καθαρισθῇ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ μὲ ἄλλα μέσα τελειότατα, ἀπλώνεται ἐπάνω εἰς ἓνα μεταλλικὸν ἐπίπεδον, ὅπου ἐκεῖ στεγνύει καὶ παίρνει ἓνα ὀρισμένον πάχος, μετ' ὃ μεταφέρεται διὰ μέσου κυλίνδρων, οἱ ὅποιοι τὴν πιέζουν καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. Κατόπιν

Ήτο ἀληθές, ὅτι ἡ τύχη ἐξηκολούθει τὴν εὐνοῆν τὸν πατέρα τῆς Εἰρήνης καὶ μάλιστα τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶχε κερδίσει ἀρκετὰ χρήματα εἰς τὸ χρηματιστήριον, οὐδαμῶς δὲ φόβος διήρχε τὴν εὐνοῆν καὶ τὴν εὐνοῆν.

Ἀλλὰ ἡ Εἰρήνη δὲν εἶχε λησμονήσει τὰ λόγια τῆς διδασκαλίας τῆς καὶ ἀπὸ τῆν ἐπομένῃν ἡμέρῃν ἤρχισε νὰ μελετᾷ τὸ πιάνο τῆς μὲ μίαν προθυμίαν καὶ ἐπιμέλειαν ἀπίστευτον.

Τὸ ἑρριότερον δὲ ἦτο, ὅτι ἡ ἐπιμέλεια αὐτῆς, ἀντὶ τὴν ὀλιγοσυστήν μετὰ τὸν καιρὸν, τοῦναντίον μάλιστα, ἐμεγάλωνε καὶ ἐπολλοπλάσιαζετο, ἡ δὲ Εἰρήνη ἔκαμνε ἐκπληκτικὰς προόδους καὶ ἐφθασεν εἰς πολὺ μεγάλην ἱκανότητα.

— Νομίζετε, ἀγαπητῆ, ὅτι τὴν θείαν, ποῦ εὐρίσκομαι, εἶναι δυνατόν νὰ παραδώσω μαθήματα πιάνου; . . . Τότε μόνον θὰ μείνω τελείως ἱκανοποιημένη, ὅταν βεβαιωθῶ δι' αὐτό. Δὲν ξέρει κανεὶς τί εἴμπορει νὰ συμβῆ, καθὼς μοῦ ἐλέγξατε ἄλλοτε, καὶ, ἐφοῦ ὁ Θεὸς μοῦ δίδει σήμερον ἅπαντα τὰ μέσα νὰ μάθω, θέλω νὰ τὰ χρησιμοποιήσω εὐσυνειδήτως, διὰ νὰ εἶμαι ἐτοιμασμένη διὰ κάθε ἐνδεχόμενον.

Ἡ καλὴ αὐτῆ κόρη, ἀγαπητῆ μου ἀναγνώστρις, ἔκαμνε πολὺ φρόνιμα νὰ τελειοποιηθῆ εἰς τὸ πιάνο, καθὼς θὰ ἴδετε μετ' ὀλίγον.

12. — Ζαγαροτροφία.

Ἐνθὺ ἡ Εἰρήνη ἐτελειοποιεῖτο εἰς τὸ πιάνο, ἡ Νέλλη ἐπίσης δὲν ἔχανε τὸν καιρὸν τῆς.

Τώρα, ποῦ ὁ πατέρας τῆς εἶχε καλὴ θέσιν καὶ καλὸν μισθόν, ἔδινε ἐπιχορηγίαν πλεονεξία νὰ περιορίζουν τὰ ἐξοδα τῶν. Τώρα δὲ, ποῦ οἱ μικρότεροι ἀδελφοὶ τῆς εἶχον ἀρκετὰ μεγαλώσει, ἡ καλὴ κόρη δὲν ἀπησχολεῖτο πολὺ μετὰ τὴν περιποίησιν τῶν. Δι' αὐτὸ εἶχεν ἔλθῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ τελειοποιήσῃ τὴν μόρφωσιν τῆς καὶ νὰ συμπληρώσῃ τὰς σπουδὰς τῆς.

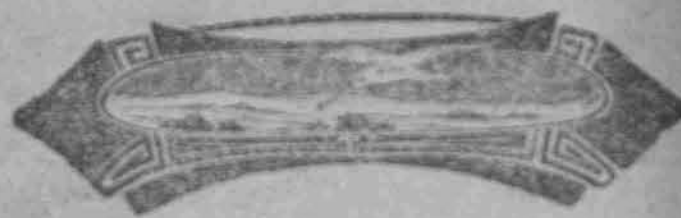
ἤρχισε, λοιπόν, νὰ παίρῃ ἰδιαιτέρα μαθήματα καὶ διέθεσε μερικὰς ὄρας τῆς ἡμέρας διὰ τὰς μελέτας τῆς.

Εἰς τὸ χωριὸν διήρχετο εἰς σοφὸς καθηγητῆς, παρὰ τοῦ ὁποίου κάθε ἡμέραν ἡ κόρη ἐπαίρνε μαθήματα. Κάθε βράδυ, ἐπιστρέφουσα εἰς τὸ σπίτι τῆς, ἐμάνθανε διάφορα νέα τοῦ χωριοῦ, τὰ ὅποια καὶ τὸ εἶπεν εἰς τὴν οἰκογένειάν τῆς.

Ἐν ἔτος μετὰ τὴν συνομιλίαν τῆς Εἰρήνης καὶ τῆς διδασκαλίας τῆς, ἡ Νέλλη, ἐπιστρέφουσα ἀπὸ τὸ χωριὸν εἰς τὸ σπίτι τῆς, ἤκουσε μίαν διάδοσιν, ἡ ὅποια ἐπληροφόρησε διὰ τὸν πατέρα τῆς Εἰρήνης. Ἐλέγαν, ὅτι αὐτὸς εἶχε κάμει μερικὰς ἐπιχειρήσεις εἰς τὸ χρηματιστήριον, αἱ ὅποια ἦσαν τολμηραὶ καὶ ἐπικίνδυναι.

(ἀκολουθεῖ)

ΚΑΙΕΙΘ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

101. — Αἶνιγμα.

Τὸ πρῶτό μου εἶναι πρόθεσις, ἀφροσύνη τὸ ἄλλο, τὸ ὅλον μου ἂν μελετῆς, τὸ βροῦναι δίχως ἄλλο.

(Ἀπ. Ἀνδρονίκῃ Π. Κοριαεῖου).

102. — Στοιχειόγραφος.

Ζῆλον μικρὸν, τετράγωνον, μέσα οὐ ἀνθὴ χύεται καὶ χεῖρα τῆς Ἀσίας ὁμίως φανερώνεται.

(Ἀπ. Γλυκερία Ἑλκίς).

103. — Ἐρώτησις.

— Ποία πόλις εἶναι μέλος τοῦ σώματός μου; (Ἀπ. Γοργὸς Δελφίν).

104. — Κῦβος.

Δ . . . Δ	Α' κῦβος. — Ὁριζοντίως: μεταφορικὸν μέσον, ἀγνότης, καθέτως: πόλις, ἐπίσημα.
. . . Δ . . . Δ	Β' κῦβος. — Ὁριζοντίως: μουσικὸν ὄργανον, σφιδεσμός.
. . . Δ . . . Δ	καθέτως: μουσικὴ συμφωνία, κέρσιον ὄνομα.

(Ἀπ. Γ. Θεοδοῦς).

105. — Ἀναγραμματισμός.

Ἐκ τῶν κειμένων παραθεμένων λέξεων νὰ ἀναρραθῆ ἕν γράμμα καὶ ν' ἀναγραμματισθῶσιν οὕτως, ὅστε νὰ ἀποτελέσωσιν ἄλλας πέντε λέξεις, τὰ δὲ ἀναρραθέντα γράμματα νὰ σχηματίσωσιν ὀλίαν τῆς Ἡερίου:

Πέτριος — Λαμία — Ἄνδρος — Αἰγυπτίος — Ἀθήναι (Ἀπ. Δερ. Σ. Ἐλευθερίου).

106. — Ἀκρονύκτιον

Οἱ στίχοι ἀποτελοῦσι Γερμανὸν ποιητὴν 1) προεπίσσω, 2) ζῆλον, 3) πόλις, 4) Γάλλος ποιητῆς, 5) Ἑλλήν φιλόσοφος, 6) διαίρεσις τοῦ χρόνου, (Ἀπ. Κωνστ. Ι. Ἰωαννίδης).

107. — Γραμματικὴ ἐρώτησις.

Ὁ διδάσκαλος. — Εἰπέ μου ἕν ἐπιθετικὸν διγυγὸν καὶ διατελικόν.

Ὁ μαθητής. — Ὁ . . . ἡ . . .

Ὁ διδάσκαλος. — Τί λέγεις; Τὸ ἀρσενικὸν εἶναι ὄργανον φυσικῆς καὶ τὸ θελοῦναι φυσικῆς.

(Ἀπ. Ζεζάνιον τοῦ Ἰωαννίδου).

108. — Ποίημα.

— Ποία λέξις σχηματίζεται, δι' ἐπιθετικὸν τὸ ὄν, τὸ ἔσθ' καὶ τὸ ἔσθ' γράμμα τοῦ ἀληθοῦτος (Ἀπ. Κωνστ. Κλ. Νικολαΐδης).

109. — Γραμματικὴ ἐρώτησις.

— Ποία λέξις εἶναι ἀποβόλιον τὸ πρῶτον τῆς γράμματος, γίνεται ζῆλον; (Ἀπ. Θεοφάνη τῆς Ἀρμενίας).

110. — Παράθεσις.

— Ποῖον πρῶτον φαίνεται, ὅτι πρῶτον, ἐντὶ ἀφροσύνης; (Ἀπ. Ἰω. Ι. Ζογανίδης).

— Δὲν προβλέπω τίποτε, καλὴ μου Εἰρήνη, καὶ παρακαλῶ τὸν Θεὸν νὰ φυλάττῃ σὲ καὶ ὅλους τοὺς ἰδικοὺς σου ἀπὸ κάθε θλιβερᾶν δοκιμασίαν. Τοῦτο μόνον σοῦ λέγω, ὅτι κανὲν πρᾶγμα δὲν εἶναι σταθερὸν ἐδῶ εἰς τὸν κόσμον δι' αὐτὸ πρέπει νὰ προετοιμαζόμεθα νὰ ἀντιμετωπίσωμεν μίαν ἄλλην κατάστασιν, διάφορον ἐκείνης, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρισκόμεθα. Παραδείγματος χάριν, ἂν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σου, θὰ ἐτελειοποιήσω τὴν ἐκπαίδευσίν μου, θὰ ἐκαλλιέργουν τὰ μικρὰ τάλαντα, τὰ ὅποια εὐρίσκονται ὡς σπέρματα μέσα εἰς τὴν ψυχὴν σου, εἰς τρόπον, ὅστε, ἂν ἡ δυστυχία μὲ ἐπασκέπτετο μίαν ἡμέραν, νὰ εἴμπορῶ νὰ ἔχω ἀμέσως εἰς τὴν διάθεσίν μου ἀρκετοὺς πόρους, ὅστε νὰ μὴ εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ ζητῶ τὴν βοήθειαν τῶν ἄλλων. Τὴν βοήθειαν αὐτὴν θὰ τὴν ζητῶ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μου καὶ μόνον. Μάθετε δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι δὲν πρέπει νὰ βασίζῃ τις πολλὰς ἐλπίδας εἰς τὴν παρὰ τῶν ἄλλων βοήθειαν.

— Σὰς ἐγνωθῶ θαυμάσια, εἶπεν ἡ Εἰρήνη, ἡ ὅποια ἐφαίνετο, ὅτι ἐσκέπτετο βεθέως. Ἀντιλαμβάνομαι τὸ συμπέρασμα τῆς σχέψεώς σας: Φρονεῖτε, ὅτι, ἐπειδὴ μᾶς εἶναι ἀδύνατον νὰ προβῶμεν τί θὰ μᾶς συμβῆ, εὐτύχημα ἢ δυστύχημα, ἂν αὐριον γίνωμεν ἀπὸ πλοῦσιοι πτωχοί, δι' αὐτὸ πρέπει, ἐφ' ἕσπον εἶμεθα νέοι, νὰ ἐργασθῶμεν, διὰ νὰ γίνωμεν καλλίτεροι, πλεονεξία συμπαθεῖς, περισσότερο ἐργατικοὶ καὶ ὑποχρεωτικοί, περισσότερο πεπαιδευμένοι, διὰ νὰ εἴμπορῶμεν νὰ χρησιμοποιήσωμεν ὅλα αὐτὰ, καθὼς οἱ εἰς τὰ ἐχρησιμοποίησατε, ὅταν ἡ δυστυχία σὰς ἐπασκέπθη.

— Αὐτὸ, ἀκριδῶς, φρονῶ, καλὴ μου Εἰρήνη!

— Λοιπόν, διὰ νὰ σὰς ἀποδείξω, ὅτι αἱ συμβουλαὶ σας δὲν ἐπῆγαν χαμένα, σὰς λέγω, ὅτι ἀπὸ αὐριον θὰ ἀρχίζω νὰ ἐργάζομαι μετὰ ζῆλον καὶ νὰ μελετῶ τὸ πιάνο μου, διὰ τὸ ὅποσον λέγετε, ὅτι ἔχω κάποιαν κλίσιν καὶ εἰδικότητα. Θὰ προσπαθῶ νὰ γίνω πολὺ δυνατῆ, ν' ἀποκτήσω τάλαντον ἀληθινὸν καλλιτέχνης καὶ, ἂν ἀργότερα οἱ γονεῖς μου θὰ εὐρεθῶν εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ πτωχύνουν καὶ δυστυχῆσουν, καθὼς συνέβη εἰς τοὺς ἰδικοὺς σας γονεῖς, τότε, κατὰ τὸ παράδειγμά σας, θὰ ἀρχίσω μετὰ θάρρος νὰ εἶδω μαθήματα, διὰ νὰ τοὺς βοηθῶ!

— Μικρὰ τραλλὴ!.. διέκοψέ τὴν σιωπὴν ἐκείνην τὴν ὁμιλίαν τῆς Εἰρήνης μίαν σοβαρὰ φωνή, ἡ ὅποια ἤρχετο ἀπὸ τῆς.

Ἡ φωνὴ ἐκείνη προσεπάθει νὰ φαίνεται φαεινὰ, διὰ νὰ κρέμῃ τὴν συγκίνησιν, ἡ ὅποια τὴν ἔκαμνε νὰ τρέμῃ.

— Μικρὰ τραλλὴ, ἐπανέλαβε, τέτοια πρᾶγματα εἶναι ποτὲ δυνατὰ:

Ἦτο ὁ πατὴρ τῆς Εἰρήνης, ὁ ὅποιος ἤκουσε τὴν ὁμιλίαν ἐκείνην, τυχαίως πληγιάσας τὴν κόρην του.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Η ΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΤΑΜΕΙΒΕΤΑΙ

Έξω και μακριά από την πόλιν μας, εις ένα μικρό σπιτάκι μικροτάτου τινός χωριού, Ξη ο κύρ Γεράσιμος και η κυρά Μάρθα με τόν είκοσαετή υιόν των Γεώργιον και την δωδεκαετή θυγατέρα των Άνναν.

Ήσαν ευτυχισμένοι, όχι διότι ήσαν πλούσιοι, αλλά διότι Ξων έν δημοσίᾳ.

Πλήν ο θάνατος τούς εξήλευσεν· εισέρχεται μιά μαύρη νύκτα και άρπάζει τόν πατέρα και, μετά ένα μήνα, την κυρά Μάρθα. Έμεινεν η δυστυχής Άννα μοναχή με τόν αδελφόν, οστις ειργάζετο μόνον και μόνον διά την μικράν του αδελφήν. Άλλ' ο αδελφός εκλήθη υπό τὰ όπλα, έγινε στρατιώτης. Ποίος τώρα θά εκύτταζε την μικράν Άνναν; δέν καταδέχετο να έπαυτη.

— Θα ήργασθώ, ειπε, και ειργάζετο ήμέραν και νύκτα, παρά την μικράν της ηλικίαν.

Καθημερινώς δέ από τας μικράς της οικονομίας ήγόραζε κάτι και τó επήγαινεν εις τόν στρατώναν, εις τόν αδελφόν της, την ώραν, που επέστρεφεν από τὰ γυμνάσια, και εκάθητο επί τινα ώραν μαζί του.

Καθ' εκάστην έγίνετο τούτο, οτε μίαν ήμέραν κάποιος αξιωματικός πλούσιος, που είδε τó πράγμα, φωνάζει την Άνναν και την λέγει:

— Γιατί, κόρη μου, κάθε μέρα ήρχεσαι εδώ; δέν έχεις πατέρα, μητέρα;

— Όχι! ειπεν η μικρά και δάκρυα άνήλθον εις τούς οφθαλμούς της.

— Άλλά τότε που εύρίσκεις αυτά τὰ πράγματα, άν και μικρά, και τὰ φέρεις εις τόν αδελφόν σου;

— Εργάζομαι, απήντησεν εκείνη, δια να θρέψω τόν εαυτόν μου και ν' ανακουφίσω κατά τι και τόν αδελφόν μου, οστις επί τóσον καιρόν ειργάζετο, δια να με θρέψη.

Ο αξιωματικός, όταν είδε την μικράν της Άννης ήλικίαν, αλλά και την αγάπην προς την εργασίαν και τόν αδελφόν της, ειπεν:

— Υπαγε και φέρε τὰ μικρά σου επιπλα, διότι από τούδε τόν μέν αδελφόν σου διορίζω επιστάτην του οικου μου, συ δέ θά ανατραφής και θά ήχης περιποιήσεις έν τῷ μεγάρῳ μου, αντί της άποθανούσης μικράς θυγατέρός μου.

Και τώρα ο Γεώργιος και η Άννα ευτυχισμένοι ζούν εις τó μέγαρον του αξιωματικού, έν από τὰ πλέον περιβλεπτα της πόλεώς μας μέγαρα.

ΕΡΕΙΝΑ

ΠΑΝ Ο, ΤΙ ΛΑΜΠΕΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΧΡΥΣΟΣ

Ποιον είναι εκείνο, τó όποιον λάμπει ούτω; ποιον είναι τó κίτρινον και λάμπον εκείνο σῶμα, δια τó όποιον τó άσθενές

πλάσμα, ο άνθρωπος, παραδίδει και αυτήν την ζωήν του;

Είναι ο χρυσός, ο θεός της γής. Ω! πόση ισχύν έχει! χάριν αυτού γονείς θυσιάζουν τὰ τέκνα των. Ο χρυσός είναι ο μόνος φθορευς των χρησιών ήθών παντός ανθρώπου, οστις εξαλείφει και τας φοβερωτέρας κηλίδας της κοινωνίας. Πρὸ της θέας του θαμβονόμεθα και άφίνομεν την άθώαν μας καρδίαν να παρασυρθή υπ' αυτού. Νομίζομεν, οτι μόνον όταν τόν κατέχωμεν είμεθα ευτυχεις. Φεϋ! μακράν απέχομεν από του να έννοήσωμεν, οτι ούτος όλίγον και' όλίγον άφυπνίζει τας μέχρι τούδε ύπνωτούσας όρμάς μας. Ως μαγνητισμένοι εκ της λάμψεώς του, γινόμεθα δούλοι του, και ίδου οστις μās σύρει προς τόν ολεθρον. Τό ωραιόν όνειρον παρέρχεται και μίαν ήμέραν άφυπνιζόμεθα, και τότε, ω! τότε αναγνωρίζομεν την άπάτην μας.

Όπως η θεά του χρυσου μās θαμβώνει, ούτω και τó εξωτερικόν παντός ανθρώπου. Υπάρχουσιν άνθρωποι, οτινες, υπό τó προσωπειον της άρετης, κρύπτουσιν τας αισχροτέρας κακίας. Και ήμεεις, ω! ειρωνεία, βλέποντες αυτούς, εκλύομεθα εκ του εξωτερικού των, και λέγομεν την γνωστήν παροιμίαν: «είναι ένα κομμάτι μάλαμα!»

Συναντιώμεν π. χ. εις μίαν συναναστροφήν νεανίδα τινα ωραίαν, με λεπτούς και ευγενείς τρόπους, με τὰ ρόδα της αιδούς επί των παρειών της, με τó συνασταλμένον ύφος πάσης σεμνης κόρης, και θαυμάζομεν αυτήν. Τέλος, ίδου δια του τρόπου της μās εκυρίευσεν την καρδίαν, είμεθα έτοιμοι να υπερασπίσωμεν τó λεπτοφυές τούτο πλάσμα έναντίον κακοβούλου γλώσσης. Αποσυρόμενοι της συναναστροφής, η φαντασία μας πετφ προς την νεανίδα ταύτην, την τóσον σεμνήν και ευγενή.

Και όμως πόσον θά εκπλαγώμεν, όταν ο πέπλος, οστις καλύπτει τούς οφθαλμούς μας, άννιπωθή όλλίγον και παρατηρήσωμεν! Ω! Θεέ, όποια φρίκη!

Η ωραία νεανίς, την όποιαν συνεπαθήσαμεν, ήτο μία από τας μεγαλειτέρας κωμωδούς του θεάτρου της κοινωνίας. Υπό τó προσωπειον της αιδούς εκρύπτετο η άνηθικότης, οι ευγενείς και λεπτοί τρόποι της εξηφανίσθησαν, άντ' αυτών δέ προέβαλλον άγνευς και χυδαίοι. Τέλος, ο άγγελος μεταβλήθη εις δαίμονα. Ίδου (όποιον ήτο τó ειδωλόν μας.

Πρὸς Θεου, λοιπόν, ός μη αφήσωμεν άχαλιναγώγητον τόν εαυτόν μας να παρασύρεται εύκόλως προς πάν εξωτερικώς ωραίον, έχοντας υπ' όψιν, οτι δι' ένα τέλειον άνθρωπον δέν άρκεί η εξωτερική ωραιότης, αλλά η ωραιότης της ψυχής.

ΚΟΡΑΙΑ ΣΑΧΑΡΙΑΔΟΥ

Κατά τούς πρώτους χρόνους της κατακτήσεως της Άμερικής, οι Ίσπανοί άγρίως εκκομετεχειρίζοντο τούς Ιθαγενείς. Ίνα τούς εξαναγκάσωσι να ζητήσωσι χρυσόν, εκτύπων αυτούς δια μαστίγων, τοίς έστέρον της τροφής και, όταν εξέφευγον, έθετον επί τὰ ίχνη των τρεστίους μολοσσούς, όπως κατασπαράξωσιν αυτούς. Εις την Κούβαν η άγρία αυτή εκμετάλλευσις υπήρξε τóσον φρικώδης, ώστε οι δυστυχείς Ίνδοι, μη έχοντες πλέον άλλο μέσον σωτηρίας, ήναγκάσθησαν να αυτοχειριασθώσιν.

Και έντός όλίγου, εύρον αυτούς έν ταις δενδροφυτείαις κρεμαμένους άνα πέντε η έξ εις τούς κλάδους των φοινίκων.

Εις εκ των ιδιοκτητών των πλέον άστηρών της χώρας, ο σενόρ Ιωάννης Ποργαρέλλο, άπόλασε τοιουτετρόπως εις διάστημα μιάς εβδομάδος άνω των πενήκοντα εργάτας. Ήτο η καταστροφή του. Ο κάθε δούλος άντεπροσώπευεν ίκανόν χρηματικόν ποσόν και ο Ποργαρέλλο, μη δυνάμενος πλέον να εκμεταλλεύεται αυτούς, θά ήτο υποχρεωμένος να πώληση τας γαίας του ζημιώνων. Άλλ' ο επιστάτης του Βασκονσέλλος έσωσεν αυτόν. Ημέραν τινά, καθ' ήν οι ύπολειπόμενοι δούλοι της δενδροφυτείας ήσαν συνεσωρευμένοι, λυπημένοι και μελαγχολικοί εις μίαν αυλήν της οικίας, έπλησίασεν αυτούς, κρατών σχοινίον άνα χείρας και λέγων:

— Άγαπητοί μου φίλοι, φαίνεται, οτι εισθη πάντες άποφασισμένοι να άποθάνετε, όπως εύρετε τούς άλλους συντρόφους σας, οτινες έφυγον ήδη. Αφοϋ, λοιπόν, έχει ούτω, δέν θά φύγαιτε μόνοι σας. Ο κύριός μας Ποργαρέλλο άπεφάσισε να εγκαταστήση εις τόν άλλον κόσμον, όπου θά υπάγαιτε, μίαν άλλην δενδροφυτείαν και προσδιόρισεν έμέ, όπως σας συνοδεύσω. Εκεί δέ θά σας επιστατώ και — σας τó όρκίζομαι — θά εργαζεσθε τó διπλάσιον. Αφίνω δέ κατά μέρος τας μαστιγώσεις η γνωρίζετε πόσον επιτήδειος είμαι εις τó είδος τούτο. Τό γνωρίζετε καλλίτερα από έμέ, πιστεύω, διότι βλέπω τὰ ίχνη, τὰ όποια σας αφήκα και τὰ όποια αισθάνεσθε και σεις!

Λέγων ταϋτα, με την μεγαλειτέραν έτοιμότητα πνεύματος εξετύλισε τó σχοινίον, τó όποιον έκράτει, και ήτοιμάζετο να τó δέση εις τούς κλάδους ενός δένδρου, όπως δήθεν κρεμασθή. Οι Ίνδοι τότε ήρχισαν να φωνάζωσι και, πεσόντες με κλαυθμούς εις τὰ γόνατά του, έκείτενον αυτόν, όπως μη προέξη τούτο. Κατεδέχθη τότε ο Βασκονσέλλος να συμμορφωθή προς τας παρακλήσεις των δυστυχών Ίνδων, οτινες δέν έσκέπτοντο πλέον τόν θάνατον!

(Μετάφρασις)

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΨΑΧΗΣ

ΟΙ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ Ζ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ

Ελένη Ζ. Ρούσου

Ξενοφών Ζ. Ρούσσος

Ο Κωνσ. Α. Κερατάκης... Αλλά, καλέ μου φίλε, ή φιλόθερμος έδωκε δέσφεισ δφεύλται εις εως καλοός και εδωπλαγχνιούς άναγιώστου του Παιδικου, οι όποιοι με προθυμίαν σγκινητικην απεύδων να δώσουν τα περισσεύματα των και τας οικουοριός των ύπερ των πτωχών παιδιών. Δι' αυτό τα συγχωρητήριά σου προς το Παιδικόν τα στρούσω προς όλους τούς άναγιώστους τευ

Σε εύχαριστώ πολύ, Ιωάννα Γ. Κελλεντε, διότι δέν με παρεγγείεις, καθώς μεθ γράφεις, και διότι «ή άγάπη σου προς το 'Ασ' Όλα» καθημερινώς μεγαλώνει. Πάρα πολύ τα είσαι βεβαία, διι όλους άγαπώ ή έισου, διότι είσθε άξιοι της άγάπης μου. Αλλά νομίζεις, ότι είναι και πολύ εύκολον πράγμα να ίκανοποιήση κείναις όλους. άφοδ έχει όλίγον χάρου εις την διάθεσί σου ;

Φαντάζουσι, διι ήτο δυνατόν να μη σε δεχθώ, Καμίλια, εις τούς διαγωνισμούς και εις τον κύκλον των φίλων του Παιδικου ; Γράψε μου με θάρρος ή καλή θέλησις πάντατε κατακτῆ τας σωμαθείας.

Εύχαριστώ δια την προθυμίαν σου, Διανοίτα Κρακοδείλεν, και δια την έραμη προσφοράν σου. Όταν θα άποφασισθῆ κατ' σχετικόν, τότε θα το προτείται.

Ός είδες εις την προηγομένην άλληλογραφίαν, Γ. Βεντεδ, και άλλος μās καταγγέλλει την γνησιότητα της πνευματικής άσκήσεως του Σ. Θ. Β., δέν άμφιβάλω δέ, ότι τάχα, με το άσχηρόν μέτρον, μεθ έφαρμόζεται, οι άναγιώσταί μας δέν θα μās στείλλουν έργα ζήτα.

Όση χαρά είμπορεί να αισθανθῆ ή κατοικός της έρήμου, όταν ήξαπτα εις μίαν άκραν της άγόντου γής ίδη να φετρώνη ένα εύμορφο μετωδάτο λουλουδάκι, τόση χαρά αισθάνθηκα κ' έγω, όταν, μίσα σετ πρώτα χιόνια του παγερού χειμῶνος, μεθ έφρημάει τα πάντα, είδα ν' άιθίζη με τα παιδ ζαηρά χρώματα ένα άλλο λουλουδάκι, παιδ εύμορφο, παιδ έπιθυμητό, και αυτό ήσε σό, προσφιλές μου 'Ασ' Όλα». Σε είδα είν λουλουδάκι τα σκορπίζεις την άθάνατη πνευματική σου είν-

δια σής τρεφετός και άθεις παιδικής μας καρδιές από τα πέταλά σου, τα γεράτα ήθιας μορφώσεως, και να διασπείρῃς τον μικρόν και περιουσιμένον τον μας. Αυτό είναι άπόσπασμα από ένα γραμματάκι της Μαρίας Χ. Σαραϊλή. Την εύχαριστώ δια τα στέλληματα και την συγχάρω δια την ποιήσιν.

Ο Άρειος Ν. Μανγίδης μās παραπονείται, ότι δέν ίδιμοποιήσαν ενάμιαν από τας 14 πνευματικές άσκήσεις του, και μ' όλα ταυτα κίσιαι δι' αυτό ο ίδιος, άφοδ ήλθομαι τα μās στείλη και τας λύσεις των αντερωτικών άσκήσεων, μεθ προτείναι.

Έλαβα τας ήπιστολάς σου, Άφρατε, και σ' εύχαριστώ δι' όσα καλά γράφεις δέν είται ύπερβολή αυτό, μεθ φαντάζουσι οι καλοί μου μικροί φίλοι εύχαριστούνται τα μεθ στέλλουν γραμματά, αλλά μη νομίσης, ότι δέν εύχαριστοίμεθ και έγω να τα διαβόζω.

Λέγομαι τα' αίσθητά σου και έγκρίνω το ψευδώνυμόν σου, Άρακίνα το διηγηματάκι σου το περιμένω όταν ενκαιρήσης να το στείλης. Δι' λύσεις σου ήλθηθον όπ' όσιν.

Ο Άνδρ. Γ. Κόντες εις ένα έκδηλωτικό γραμματάκι του μεθ διηγείται πως όλος τυχαίως είδε στα χέρια φίλου του την σειράν του Παιδικου, πως κατεβλήθη από τα περιεχόμενά του και πως του προέτεινῆ να την άγοράση εις δικασίαν τιμήν, άλλ' ο φίλος του δέν ήδέθη. Σε εύχαριστώ, άγαπητέ, δια τον ενθουσιασμόν σου ύπερ του Παιδικου όσον άφοδ την έρώτησί σου, σε πληροφοροῦμαι, ότι έκτός του 1ου και του φελλαδίου, τα όποια ήξητηθήσαν, τα λοιπά εύρίσκονται εις το γραφείόν μας. Αι έγγραφοί γίνονται με την Έπιθεώρησιν.

Η μετάφρασίς σου, Ιωάννη Γιαννί, είναι άρκετά γινωστή θα ήτο προτιμώτερον να έυλέζεις και άλλο.

Η Κωνσταντινουπόλις μου δικαιολογείται πως παρεμήλησε την άλληλογραφίαν μου ήξ οτίας των διαγωνισμών του σχολείου της και των μαθημάτων, τα όποια όνομάζει «εύχι τερατήν, άλλ' άναγκίαν άσχολίαν». δέν συμφωνώ μεζι σου, φίλη τα μαθήματα δέν είναι άσχορις άσχορία, άφοδ αυτά μās έόμνον ίκανούς να αισθανώμεθα πικρό περιουσιέρας και λεπτοτέρας άπολαύσεως εις την ζήην. Τό διηγηματάκι σου ήλθη.

Το Διαρωσιφίς σου μās γράφει : «Τα φλογρά αίσθητά, τα όποια άναπέχθησαν εις την καρδίαν μου από την άνάγνωσιν του Παιδικου 'Ασ' Όλα», και την τέχνην και άγαλλίσειν των όμοίων αίσθημάτων, κρατών τοῦτο άνά χείρας, οι

δένυμα να περιγράφω. Διότι εις τας όκτώ σέλις σελίδας δύνανται να εδω πῶν τερατόν, πῶν διδακτικόν, και, τέλος, πῶν, το όπειον δύνανται να σε διασκεδάση μερικῶς άρας της ήμέρας σου, κατ' τας όποιας άργείεις. Αυτός άκρῶς είναι και ο σκοπός του Παιδικου δι' αείτω τα δοθῆ μία άνατίρα άπολαύσεως εις την νεολαίαν μας.

δέν έτόλμα ή Πηνελ. Τοιμπενκίλη να γράψη την χαράν και εύχαριστήσιν, μεθ αισθάνεται με το Παιδικόν, φοβημένη μήπως δέν κατορθώση να έξωτερικώση πραγματικῶς έκείνο, το όποιο αισθάνεται. Όχι, φίλη, μη δειλιζεις, όταν πρόκηται να έκφράσης και έκδηλώσης μίαν αλήθειαν το θάρρος της γνῶμης είναι μία άρετή.

δέν μās φοβίζει διόλου το ψευδώνυμόν σου, Σατανά' άλοόστατα, διότι είναι μόνον... ψευδώνυμον και όχι πραγματικῶς. Θεί δημοσιευθῶν με την σειράν των.

Ένα-δύο μās παραπονίθησαν, ότι δέν ίδιμοποιήσαν με όνόματά των εις των κατάλογον των λύσεων με όσας λύσεις έστειλαν. Τούς πληροφοροῦμεν, ότι ή έξέλεξις των λύσεων γίνεται με πολλήν προσοχήν άλλως τε, το σφάλμα δέν είναι ιδιόν μας, άφοδ μίσα εις τούς φασίλλους των λύσεων έτυχε να εδωσαν λύσεις χωρίς να φέρουν όνομα ή ψευδώνυμον οδέν. Τι θέλεις ; και προσφικῶν ανείμα εις τούς συεργάτας μας, δια να άνακαλύπτουν τούς άποστολαίς ;

Η Χριστοπέλα έαναλαμβάνει ζήτηδες, όσας κάθε άποστολή γραμματός ή λύσεων συνδεύεται και με 1 γρόσιον, δια να συταχθῶν δια το Πάσχα πολυ παρισούτερα χρήματα, παρά την Πρωτοχρονιάν. Η ίδια μās στέλλει 5 γρόσια δια τον στίον σκοπόν, και προτείνει τούς άναγιώστους του Παιδικου να μη ληροπούν τα καθήνα τα πτωχά. Είπα εις τον άδελφόν σου, ότι το ψευδώνυμον, μεθ ήλέλεξ, το έχει άλλος.

Δια να κατορθώσωμεν να ίκανοποιήσωμεν όλους τούς άποστολαίς Πνευματικῶν άσκήσεων έαυρκῶς, Ι. Φ. Ιωαννίδη, πρέπει ν' αείψωμεν τον άριθμόν των δημοσιευομένων εις έκαστον φύλλον δι' αείτω έχει έμποροτήν.

Ο Σαραϊλίδης Χ. Δημητριάδης διακινῶν με πρόκειται : «δέν θα ήτο δυνατόν, άρα γε, να μορῶζονται μερικῶς φυλλάδια του Παιδικου εις πτωχά άρκετά παιδιά, φρόνημα και ήθια, τα όποια πολυ έπιθυπούν να τα άναγιώσκουν και δέν ήμπορούν δια λόγους χρηματικῶς ; δια να δυσκολύνωμεν ούτην την ιδέαν, προτείνω εις τούς άλλους άναγιώστους του Παιδικου, όπως ο καθείς μας διδωμεν εν ποσόν μερικῶν γροσίων μηνιαίως εις το ταμείον του Παιδικου δια τα φύλλα, μεθ θα διαμεριζώζονται. Όραία και αληθινά εύγενῆ ή ιδέα ατή. Τι λέγουν οι άναγιώσταί μας ;

Η Εύχη της μένης χρησιμοποιεί το Παιδικόν ως βροβείον εις τα μικρότερα άδελφια της. Τότε μόνον τα άφίται να τα διαβόσωμεν, όταν μάθουν στήν έντέλεια τα μαθήματά των, και με αείτων την τρόπον έκτεγγάνει θάρρατα έκπικελείας. Στείλε, άγαπητέ, διότι δημοσιεύονται, όσκαί να είσαι τυλίσις ίδιας σου.

Από ένα γλυκό φίλκι στείλω εις τον Εύεργ. Ζ. Παγωνάτην, την Ιουλίαν Πετρίδου, την Άντιέτιμην Κρίσιαν—την όποιαν δέν ήληρομένης—τον Νικ. Καλλιμαίδη—τον όποιον παρακαλώ να μη γράψη εις ένα φύλλον συεργάσιον, έκπικελείν και λύσεις—τον Νεφέλιγγρινν Δία—λέγομαι το ψευδώνυμόν σου—τον Σπυρ. Σαυιλιανίδη—δέν είρίζεις, ότι το ψευδώνυμόν σου είναι μακροσκαλίς ;—το Κεντρί, την Σοφίην Μενερί, την Μικρῶν μαρκεσίαν, την Νεδίσα, τον Άθην Κεϊκίτην, τον Άθαν. Καρατεμείτη—μη με γράψη δια μαζί σί μία κόλλα χαρτιού—την Οδρανίαν Παπαδοπούλου—δέν εύρίσκα εύμορφο το ψευδώνυμόν σου—την Νίαν Άθανασίου, την Αικατερίνην Δαφιδ και την Φιλεμήλαν Μ. Τσαρλιακτοπούλου, τούς όποιους και εύχαριστώ δια τα αίσθηματά των προς το Παιδικόν και την προθυμίαν και άγάπην, με την όποιαν με γράφουν.

Αναρίται από τον Νίαν το διηγημά του και τα γελοιογραφικά σείτου του εις μεθ γράψη και την διαθέσειν του.

